

उप प्रयन्तु मरुतः सुदानव इन्द्रं प्राशूर्भवा सचा ॥ ५६ ॥

तृचो ब्रह्मणस्पतिदेवतः द्वे बृहत्पौ तृतीया त्रिष्टुप् । हे ब्रह्मणो देवस्य पते
पालक उत्तिष्ठ ऊर्ध्वः आरब्धकार्यो भव । यतो वयं देवयन्तो देवान्कामयमानाः
त्वा त्वामीमहे याचामहे आगहेति । मरुतः भवन्तमागहन्तमुप समीपे प्रयन्तु आ-
गहन्तु किम्भूताः मरुतः सुदानवः शोभनं ददति ते सुदानवः । हे इन्द्र त्वमपि
सचा सह गमनाय प्राशूः प्रकर्षेण शीघ्रो भव ॥ देवान्कामयन्ते देवयन्ति ततः
शतृप्रत्ययः सुप आत्मनः क्यच् [पा० ३. १. ८.] न ह्रस्वस्यपुत्रस्येति [पा० ७. ४. ३५.]
निषेधात्क्यचि चेतीवाभावः [पा० ७. ४. ३३.] अश्वाघस्यादिति [पा० ७. ४. ३७.] अ-
श्वाघयोरेवाकारविधानादकृत्सार्वधातुकयोरिति [पा० ७. ४. २५.] दीर्घोऽपि न स्यात् ।
ईमहे याचतिकर्मसु पठितः [निघ० ३. ११.] ई गतौ दिवादित्वादागतस्य श्यनश्हा-
न्दसो लोपः । सुदानवः दाभाभ्यां नुः [उष्णा० ३. ३२.] । प्राशूः आशुशब्दो दीर्घ-
श्हान्दसः । भवा संहितायां द्वचोऽतस्तिड इति [पा० ६. ३. १३५.] दीर्घः ॥ ५६ ॥

प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिर्मन्त्रं वदत्युक्थम् ।

यस्मिन्निन्द्रो वरुणो मित्रोऽर्यमा देवा ओकांसि चक्रिरे ॥ ५७ ॥

ब्रह्मणस्पतिः नूनं निश्चितमुक्थं शस्त्रयोग्यं मन्त्रं प्रवदति प्रकर्षेणोच्चारयति
यस्मिन्मन्त्रे इन्द्रः वरुणः मित्रः अर्यमा अन्ये च देवाः ओकांसि निवासान् चक्रिरे
कृतवन्तः । सर्वदेवाधारभूतं शस्त्रं पठनीयं मन्त्रवदित्यर्थः (17.) ॥ ५७ ॥

ब्रह्मणस्पते त्वमस्य यन्ता सूक्तस्य बोधि तनयं च जिन्व ।

विश्वं तद्गदं यद्वन्ति देवा बृहद्वदेम विद्वे सुवीराः ॥

य इमा विश्वा । विश्वकर्मा । यो नः पिता । अन्नपतेऽन्नस्य नो देहि ॥ ५८ ॥

इति माध्यन्दिनीयायां वाजसनेयसंहितायां चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥

हे ब्रह्मणस्पते त्वं यतोऽस्य जगतो यन्ता नियन्ता अतः प्रार्थ्यते सूक्तस्यास्म-
दुक्तस्य साधुवचनस्य कर्मणि षष्ठी सूक्तम् बोधि बुध्यस्व अस्मदुक्ता स्तुतिर्भवता
ज्ञायतामित्यर्थः । तनयं च अस्मदपत्यानि जिन्व प्रीणीहि जिन्वतिः प्रीतिकर्मा ।